

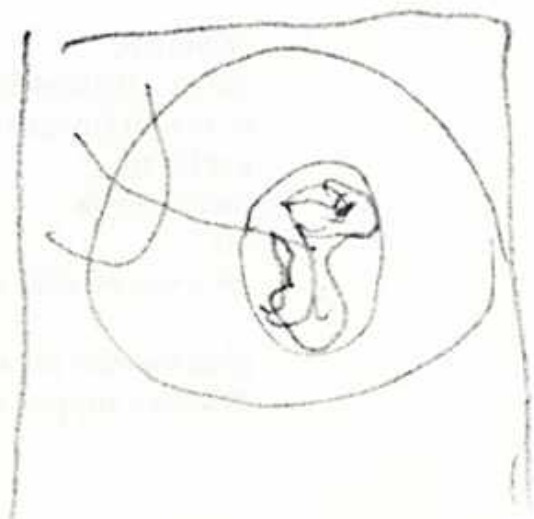
Hurok

Csontom tört, inam szakadt –
de nem féltem ettől a pillanattól soha.
Az időm letelt és most vége:
a piacon kimér majd egy kövér kofa.

Útját nem állhattam tűzvésznek, viharnek,
hegyomlásnak, lavinának, árnak...
De fészket építettem, gondoztam, neveltem,
a fiókák kirepültek, már messze járnak.

Gyülöltem, ha értelmetlen napok múltak,
cammogva botorkáltak üres órák,
még egyszer megnézem a fátyol égen,

hogyan repülnek felettem a gólyák.
Ismerem a világ rendjét: tavasz, nyár, ősz, tél.
Az élet az, amit a halál elé tettél.

Rebbenő madár

Az éji vadonban ragadozók járnak,
fekszem a fűben, kúszom a sárban.
Két évszám közé ide születtem,
zsákmányállat, finom préda lettem.

A keselyűk – tudom jól –, már útra keltek,
temetővé rohadtak a nyári kertek.
A Nap rémület, a Hold félelem,
hogyan hullni kell, tudja az értelem

és ez iszonyú. Ágak közt acél-kék
szem figyel, merev pupilla. Halál-árnyék.
Üres a fészkek és üres a szív.

Templomharang szirén-hangja hív.
Hó hull nyakamba, télre fordul a naptár,
a semmiért is repülj, ha szárnyat kaptál!

Részlet a szerző Földi Péter ceruzarajzai alapján készülő szonett-kötetéből.